

Hij ziet een hek en duwt het open. Tussen de boomstammen brandt licht. Hier zal hij de weg naar de stad vragen. Het kan niet ver meer zijn. Hij is niet verdwaald. Hij klopt aan. Een vrouw doet open. 'Kom binnen,' zegt ze. Hij stampet de sneeuw van zijn schoenen.

'Hoe heet je?' vraagt de vrouw.

Hij zegt: 'Jakob.'

'Ben je alleen?' vraagt ze.

Hij knikt.

'Mijn vader is op zee verdronken.

Mijn moeder heeft haar nek gebroken.

Mijn oma weet niet meer hoe ik heet.

Ik ben op weg naar de stad.'

'De stad is gevaarlijk,' zegt de vrouw.

Ze zet een bord voor hem op tafel.

'Blijf hier. Er is nog soep.'

Zijn voeten worden langzaam warm.

Het huis ruikt naar oud stof. De vrouw kijkt hoe hij eet.

